

Skrivnostni zvonček.

(Spodnje-Štajerska pripovedka, zap. Podkriški.) *— župnik*

Na zelenem hribcu, malo ur hodá proti jugu od Ptuja na slovenskem Štajerskem, stoji dvostolpna cerkev sv. Barbare v Hálozah.

Bilo je pred mnogimi leti. — Prekrasna vigred se je povrnila zopet v déžel in ovila vso naravo v prijetno dehtečo, zeleno pisano krilo. Milejše sapice so jele prepihavati in raznašati opojno vonjavo dehtečih vijolic ter se poigravati z zvončki, trobenticami in potočnicami. Brzi potoki so se podili raz gričev, ki se vrsté mej Mariborom in Ptujem, tjà doli v deročo Dravo. Orači in sejači so imeli na polji zopet pôlne roke dela, po travnicih so trosile ročne dekile, a vinogradniki so okopavali v vinogradih skrbno obrezano trsje.

A zakaj neki postaja kmetič za svojim oralom (plugom)? — Kaj neki posluša vinogradnik tako pozorno? — Srebrnočist glas zvončka se je zamôklo razlegal tjà preko polja in travnikov, da se je orač začuden vprašal: „Kje zvoni to? — Popôludne vender ni maše pri sv. Barbari!“ —

„Cerkvica stoji na desnej strani, a glas prihaja od leve!“ dejal je vinogradnik čudeč se.

A zvonček je pel dalje, — slišati ga je bilo zdaj blizu, zdaj daleč, prav do večera. Sivolasi starčki, ki so na klopi pred hišami sedé zrlí za zahajajočim solncem, menili so, da čujejo vže svoj mrtvaški zvon; bolnim ženicam, ki so pokašljevale v posteljah, bilo je to zvonjenje britka rana za njih bolno srcé in otroci v zibelkah so pozabili na svoje igrače ter zamaknjeni poslušali ta mili glas skrivnostnega zvončka.

— Kaj neki pomeni to?! — popraševali so ljudje drug drugzega vsi izvan sebe; a nihče jim ni znal raztolmačiti tega čudnega dogodka.

— Pojdimo za glasom, da vidimo sami! — dejali so gospod župnik in takôj se jim je pridružila tolpa mož in mladeničev. Šli so torej preko travnikov tjà gori v gozd; vodnik jim je bil glas zvončkov. Vedno razločneje in vedno bliže je bilo slišati zvonjenje. In ko so prišli do širokovejnatega, starega hrasta, postalo je zvonjenje tako močno in slovesno, kakor bi vabili velikonočni zvonovi k prazniku vstajenja. In če so šli nekoliko proč od hrasta, zvonilo je bolj tiho in žalostneje.

— Tukaj mora biti, — dejali so župnik in jeli brskati sè svojo palico po kupu listja, ki je ležalo pod hrastom. Nakrat — glej! — človeška roka — teló — blede lice z globoko rano na čelu. Strjena kri se je še držala sivih las umorjenega človeka.

„Hudobneži so umorili tega starčka“ — dejali so župnik; njegovo teló si želi počivati v blagoslovljenej zemlji, zato nas je priklical tù sem nevidni zvonček. Molimo za dušo nesrečnikovo!“ — In molili so glasno in pobožno. Potem so napravili možje iz hrastovih vej nosilnice, položili gori mrtvo truplo ter je tiho odnesli na pokopališče pri sv. Barbari. Tički so zapeli na drevji svoje pesence o vstajenji; njih petje pa je spremljalo tiho zvonjenje skrivnostnega zvončka. In ko so položili teló v hladni grob ter je zadnja gruda zemlje padla na gomilo, tedaj še jedenkrat zapóje zvonček tam v gozdu glasno in veličastno, potem pa utihne za vselej. —

